

Per tan poc que ens coneixíem

Allò que no sabia de mi era que em quedaria sense paraules quan em diries prou

Foto: Summiluchs

Allò que no sabia de mi era que em quedaria sense paraules quan em diries prou. Que aniria a dormir a quarts de tres, en comptes de les dotze, per si la llum verda del mòbil m'anunciava que tenia un missatge. Per si fos teu i no de l'amiga que està en un concert d'Els Pets i m'envia un àudio cantant, mig borratxa, que la vida és bonica però a vegades complicada. I què fas que no vénis? Hi ha un noi guapíssim que es diu Roger i la festa dura fins a les set, o les nou, o fins que vulguem.

De fet, tampoc esperava que no em vingués de gust conèixer cap Roger, ni Jordi, ni Miquel al cap de quatre dies, o quatre mesos. Que ho trobaria forçat, com si aquesta part estúpida de mi em digués que t'enganyo. Nosaltres que no volíem compromisos. Nosaltres que ja no som res. Però hi penso i tampoc sé ben bé què hem estat. Massa ganes d'estimar per tan poc que ens coneixíem.

El que hauria volgut era que em sortís l'orgull. Que em sortís treure pit com ho faig cada dia. Prou em diuen que sóc valenta i decidida i tal i qual. Però de què em serveix ara? Si pogués aguantar-te la mirada quan ens creuem per la rambla. Dir-te una frase que soni natural i espontània i et descol·loqui. Si no em quedés callada després de respondre't un sí, dos no i mig potser.

Però en el fons del fons, gairebé estic convençuda que cada dia n'espero una mica menys. Saps què? Al concert de dissabte vinent, cantaré que la vida és bonica. I si et veig, com que ja no se

m'empetitirà la veu, et podré dir: quina sort allò que vam ser.